

© Avrupa Konseyi/Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, 2012. Bu çeviri, Avrupa Konseyi'nin insan haklarına destek Fonu'nun desteğiyle hazırlanmıştır (www.coe.int/humanrightstrustfund). Mahkeme'yi bağlamamaktadır. Daha fazla bilgi için, bu belgenin sonunda bulunan yazarın telif hakkı ile ilgili kısmı okuyabilirsiniz.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

RTBF/Belçika – 50084/06

Karar 29.3.2011 [2. Daire]

Madde 6

Hukuk yargılaması

Madde 6–1

Bir mahkemeye erişim

Bir televizyon haber programının yayınlanmasının geçici olarak yasaklanması: *İhlal*

Olaylar – Kamu hizmeti gören bir radyo ve televizyon şirketi olan başvuru “kanun namına” ismiyle adli dosyalara adanan aylık bir program hazırlamıştır. 2001 yılında, bu programın bir dizi bölümü tıbbi risklere ayrılmış ve burada, yazılı basında çıkan, bir doktorun hastalarının şikâyetleri örnek olarak verilmiştir. Söz konusu doktorun talebiyle, ilk derece mahkemesi başkanı, davanın esası hakkında bir karar alana kadar, programın bu kısmının yayınlanmasını yasaklamış ve bu karara uyulmaması halinde, başvurunun, her yayın için, iki milyon Belçika francı para cezasına çarptırılmasına hükmetmiştir. Başvuru, bu karara karşı yaptığı başvurulardan bir sonuç alamamıştır. Bu başvuru AİHM'ye gönderildiği zaman, doktorun başvurucaya karşı açmış olduğu davanın esasıyla ilgili yargılama halen derdestti.

Hukuk – Madde 10: Güncel adli sorunları işleyen bir televizyon programının bir dizi bölümünün yayınlanmasının, davanın esası hakkında bir karar verilene kadar, yasaklanması başvurunun ifade özgürlüğünü kullanmasına, kamu makamları tarafından yapılmış, bir müdahale oluşturmaktaydı. AİHM, söz konusu müdahale için yasal bir temel ararken, Belçika Anayasası'nın, ifade özgürlüğünün kullanılması sonucu işlenen suçlarda, suçun işlenmesinden önce değil sadece suçun işlenmesinden sonra ceza verilmesine izin verdiğini gözlemlemiştir. Medeni kanun ve adli kanuna gelince, onlar izin verilen kısıtlama türünü, amacını, süresini, kapsamını ve denetimini belirtmemektedirler. Daha açıkçası, bu kanunlar ihtiyati tedbir hâkiminin müdahalesine izin veriyorlar, ancak bu hâkimin önleyici bir şekilde müdahale edip edemeyeceği konusunda içtihatla bir birlik yok. Dolayısıyla, Belçika hukukunda, başvurunun, söz konusu programın yayınlanmasının doğuracağı sonuçları, makul bir dereceye kadar, öngörmesine izin verecek net ve istikrarlı bir içtihat yoktur. Oysaki ifade özgürlüğünü önleyici bir şekilde sınırlandıran kısıtlamaların belli ve açık bir çerçeve içine alınmaması halinde, ileride yayınlanacak televizyon programlarında söz konusu edilmekten endişelenen çok sayıda insan ihtiyati tedbir hâkimine başvurabilecek ve bu hâkim onların başvurularına farklı çözümler getirecek ve böylece bilgi nakletme özgürlüğünün özünün muhafazası için elverişsiz bir durum ortaya çıkacaktır. Ayrıca, AİHM, devletlerin radyo ve

televizyon yayıncılığını bir izin rejimine bağlamasını engellemek suretiyle bu tür medya ile yazılı basın için farklı muamele ilkesini kabul ediyorsa da, işbu davada, Yargıtay'ın, yazılı basın veya radyo ve televizyon yayıncılığı söz konusu olmasına göre Anayasa'nın farklı maddelerini uygulaması yapay bir yaklaşım gibi görünmektedir. Bu uygulama, yayının önleyici bir şekilde sınırlandırılması konusunda sıkı bir yasal çerçeve sağlamamaktadır, çünkü Belçika içtihadı Anayasa tarafından yasaklanan "sansür" kavramına verilmesi gereken anlamı belirlememektedir. Başvurucuya uygulandığı şekliyle, Belçika'daki yasal düzenlemelerle içtihat AİHS'nin öngörülebilirlik şartını yerine getirmiyordu.

Sonuç: İhlal (Oybirliğiyle).

Madde 41 – İhlal tespiti maddi ve manevi zarar için tek başına yeterli adil tatmin oluşturmaktadır.

© Avrupa Konseyi/Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, 2012.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin resmi dilleri Fransızca ve İngilizce'dir. Bu çeviri, Avrupa Konseyi'nin insan haklarına destek Fonu'nun desteğiyle hazırlanmıştır (www.coe.int/humanrightstrustfund). Mahkeme'yi bağlamamaktadır ve Mahkeme, kalitesi konusunda herhangi bir sorumluluk kabul etmemektedir. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi içtihatlarının veritabanı olan HUDOC üzerinden (<http://hudoc.echr.coe.int>) veya HUDOC'un bildirdiği başka veritabanları üzerinden yüklenebilir. Davanın isminin tamamen yazılması, yukarıdaki telif hakkıyla ilgili ifadelerin kullanılması ve insan haklarına destek Fonu'na referans yapılması şartıyla ticari olmayan amaçlarla kullanılabilir. Bu çevirinin tamamını veya bir kısmını ticari amaçlarla kullanmak isteyen herkesin, bu durumu belirtilen adrese bildirmesi rica olunur: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.